Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250 (212) 227-5251

РІК LXXXIV. Ч. 218 ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 5-го ЖОВТНЯ 1977 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, OCTOBER 5, 1977 No. 218 VOL. LXXXIV.

ДВА ФЕДЕРАЛЬНІ МІНІСТРИ ВІЗЬМУТЬ УЧАСТЬ У XII КОНҐРЕСІ УКРАЇНЦІВ КАНАДИ З КІНЦЕМ ЦЬОГО ТИЖНЯ

Вінніпег — З кінцем цього тижня, в днях від 7 до 10-го жовтня, відбудеться тут у приміщеннях готелю Вінніпеґ Інн, 12-ий з черги Конгрес Українців Канади, в якому заповіли свою участь два федеральні міністри: колишній міністер багатокультурности і тепер міністер державних прибутків Дж. П. Гей, якій вітатиме Конгрес від федерального уряду, та новонайменований міністер багатокультурности Норман А. Кафік, що є українського роду та який виголосить головну промову на конгресовому бенкеті.

Конгрес почнеться вже в п'ятницю, 7-го жовтня, в год. 8-ій вечора і в програмі того дня, згл. вечора, передбачені, крім формального відкриття Конгресу, та привітань, вибір Президії і Комісій та схвалення змін статуту.

В другому дні нарад, в суботу 8-го жовтня, будуть звідомлення Централі КУК за три роки праці, дискусія над звітами, доповідь про політику багатокультурности, представлення і одобрення резолюцій, доповідь про рух спротиву в Україні і бенкет.

В неділю, 9-го жовтня, працюватимуть поодинокі Комісії, які звітуватимуть на пополудневій сесії. Ввечорі відбудеться симфонічний концерт і балет.

У понеділок, 10-го жовтня, буде доповідь про стан української культури в світі, вибір Президента, Екзекутиви і Президії та Контрольної Комісії Комітету Українців Канади і їх урочиста інсталяція. Опісля буде вручення Шевченківських медалів і закінчення.

На доповідачів під час Конгресу запрошені: міністер Д. Джеймісон (Закордонна політика Канади), сен. Павло Юзик (Рух спротиву в Україні), о. д-р В. Кушнір і М. Плавюк (10-річчя СКВУ), д-р П. А. Кондра (політика багатокультурности) та д-р Б. Стебельський (Стан української культури).

В конгресовому концерті-балеті візьмуть участь: хор УНО ім. О. Кошиця, ансамбль „Русалка", Вінніпезька симфонія і Королівський балет з постановкою балету „Легінь" композиції Павла Углицького і Дмитра Чутра з нагоди проголошення незалежности Карпатської України.

Реєстраційна оплата для делегатів і гостей виносить 45.00 від особи, що включає обід і бенкет в суботу, концерт в неділю та всі конгресові матеріяли.

Джозеф П. Ґей — Норман Кафік

Почалися ювілейні відзначування 30-ліття Менор Джуніор Коледжу

Филядельфія, (О. Луцький) — Ювілейні відзначування 30-ліття заснування і виховної праці одинокої не тільки на терені ЗСА, а й цілого вільного світу Української Вищої Дівочої Школи — Менор Джуніор Коледжу Сестер Василіянок у Факс Чейс, Дженкінтавн, Па. почалися у суботу, 24-го вересня 1977 р. Благодарственною Архиєрейською Божественною Літургією, о 5-ій год. по пол. відслужив в Авдиторії Коледжу Владика Василь Лостен, Апостольський Адміністратор Української Католицької Филядельфійської Архиєпархії. Співслужили о. декан і митрат Мирослав Харина і та парох церкви Христа-Царя о. докторант Мартин Канаван. Дияконував молодий священик о. Василь Джулі, обов'язки капеляна Владики сповняв о. Андрій Бончак. Участь у цьому торжестві взяло чисельне духовенство, Сестри Василіянки на чолі із президентом Коледжу Сестрою Міріям — Клярою і деканом факультету Сестрою Дією, студентки Коледжу, члени факультету й адміністрації Коледжу, члени Дирекції Тростистів та Дорадчої Ради й Батьківського Комітету, представники громадських організацій та громадянство. До Служби Божої співав злучений митрополітальний хор під диригентурою Осипа Лупана.

При вході до Авдиторії Владику Лостена привітала традиційним звичаєм хлібом та сіллю президент Коледжу Сестра Міріям-Кляра і по співі хору підійшов до вівтаря торжественний похід, в якому взяли участь, крім Владики та співслужителів у св. Літургії також о. монсеньйор Михайло Федорович, о. крилошанин Тома Бариляк, о. проф. Михайло Пиріг, гості з Нюарку Редемптористи о. Дмитро Библів та о. Михайло Джурман, а також о. декан Дмитро Стефанюк, гість з Югославії, який з доручення Архиєпископа Букатка відбуває тепер поїздку по ЗСА, та гість — професор Росмон Коледжу о. Людвіг Немец, а дальше довгі ряди Сестер Василі-

(Закінчення на ст. 4-ій)

Окружний Комітет Відділів УНС в Нюарку відбув Організаційні Збори

Нюарк. — Дванадцять представників п'ятьох Відділів УНСоюзу Нюарку і околиці взяли участь в організаційних нарадах місцевого Окружного Комітету, які відбулися в суботу, 24-го вересня, в приміщенні Українського Народного Дому в Ірвінгтоні. Головну промову під час нарад виголосив головний предсідник УНСоюзу Йосип Лисогір.

Наради відкрив і ними проводив голова Окружного Комітету інж. Богдан Рак, вітаючи Й. Лисогора і присутніх представників 14-го, 76-го, 133-го, 371-го відділів з Нюарку і 459-го відділу в Гіллсайді. Звітуючи про працю Округи, інж. Б. Мак заявив, що активність під час літніх місяців була обмежена, а п'ять Відділів ще досі не приєднали ні одного члена. Він в дальшому висловив ряд докорів Головній Канцелярії УНСоюзу і редакціям „Свободи" та „Українського Тижневика". Головна Канцелярія, твердив інж. Мак, не вдержує зв'язків з Округою і не консультується її управи в таких справах як стипендії, позички тощо, а на попередніх нарадах Окружного Комітету не було ні одного головного урядовця. Редактори „Свободи" не беруть участи в нарадах Окружного Комітету, а на останньому Дні УНСоюзу не було ні одного члена редакції „Свобода", твердив інж. Мак, поміщує нецікаві для союзовців матеріяли. Першенство повинні мати союзові матеріяли. В заключенні інж. Мак заявив, що якщо Головна Канцелярія не буде уділяти більшої уваги Окрузі, а редакція „Свободи" не буде ширше інформувати про діяльність Округи і Відділів, то членство буде зменшуватися.

У своїй промові Й. Лисогір подав загальний стан організації на кінець серпня цього року, вказуючи на зріст майна на понад один

(Закінчення на ст. 3-ій)

У ВІННІПЕҐУ ВІДБУЛАСЯ КОНФЕРЕНЦІЯ УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ

Вінніпег (А. Курдидик). — Цьогорічний осінньо-зимовий сезон пожвавленої культурної й організаційної праці у Вінніпезі, який 'зве себе претенсійно „Столицею українців Канади", почався добре. В суботу, 17-го вересня 1977 р., у препрасному Марлборо готелі відбувалася від 9-ої год. вранці перша в цій „столиці" Професійна Конференція Української Культури, що інтенсивно радила до год. 6-ої увечері, та закінчилася бенкетом з участю найвищих українських та урядових представників, проголошенням обраної в час нарад Екзекутиви Ради Української Культури та схваленням ряду напрямків і пропозицій для праці Ради.

Створення Ради Української Культури, що від років було пекучою потребою нашого організованого життя взагалі й у Вінніпезі зокрема, — це нове досягнення Комітету Українців Канади, що нарешті взявся і за цю справу. Комісія КУК для справ культури, що її очолює член Екзекутиви КУК Петро Башук, відбула недавно подібні до вінніпезьких наради в Торонті та Едмонтоні, і в цих містах стали теж діяти Провінційні Ради Української Культури. Вінніпег дійшов до Ради іншим шляхом: тамті були висідом ініціятиви чи інтервенції Централі КУК, ця була покликана заходом цьогорічної управи Відділу КУК у Вінніпезі, яку нарешті очолили люди з енергією, змогли вже ввести лад у нез'ясовану досі організацію Фолкльораму (точніше: в її український сектор!) та тепер покликали до підготови Конференції Культури рухливий ініціятивний комітет і провели на відповідному рівні саму Конференцію. Троє людей — голова Відділу КУК Олесь Суразький, секретар Відділу Василь Гретчин та голова Ініціятивного комітету Юрій Гнатюк, — можуть бути певні признання своєї спільноти за добре виконану роботу. Формою цього признання можемо вважати вже й те, що Конференція доручила головство в Раді Української Культури саме Ю. Гнатюкові, воякові і знаному диригентові, бурхливими оплесками координатором Ради обрала В. Гретчина, що вклав чимало праці в Конференцію і її підготову, та додала їм досвідних і ділових громадян: Мих. Воробія (заступник голови), Юрія Сірого організаційний референт) та Марка Міненка (секретар). Оба останні — молоді, але відомі вже зі своєї громадської праці. Ю. Сірий — адміністратор Колеґії св. Андрія у Вінніпезі.

Відкрив Конференцію голова Відділу КУК О. Суразький, що й увечері добре та ділово провадив бенкетом; предсідником нарад був увесь час енергійний В. Гретчин. Віссю Конферен-

(Закінчення на ст. 4-ій)

Кентерберійський Архиєпископ на відвідинах в СССР

Москва. — Д-р Доналд Когган, кентерберійський архиєпископ і голова Англіканської Церкви, відбуває 12-денну подорож по СССР, під час якої мав зустріч з патріярхом Піменом, головою Російської Православної Церкви. В розмовах, згідно з повідомленням пресового агенства ТАСС, патріярх Пімен висловився негативно про висвячення жінок у священики, ідея, що її пропагує д-р Когган . Крім зустрічі з патріярхом Піменом д-р Когган мав ще розмови з представниками баптистських і жидівських релігійних організацій.

В неділю, 2-го жовтня, д-р Когган промовляв до тисячних мас вірменів під час Богослуження в катедрі в Єревані, столиці Вірменської ССР. На Богослуження прибули маси народу з довколишніх сіл, а багато селян принесли зі собою ягнята, які опісля вбито в жертву Богові.

Президент і Віцепрезидент активно підтримуватимуть кандидатуру Кача

Вашінгтон. — Демократичний кандидат на посадника Ню Йорку, конгресмен Едвард Кач, у вівторок, 27-го вересня, відбув у Білому Домі нараду з президентом Джіммі Картером, під час якої Президент обіцяв, що активно підтримуватиме його кандидатуру, заявляючи, що коли прибуде до Ню Йорку наступного вівтірка, 4-го жовтня, то не тільки промовлятиме в Генеральній Асамблеї Об'єднаних Націй, але теж виступить з Качем перед нюйоркськими виборцями.

Конгресмен Кач повідомив, що подібну підтримку обіцяв йому віцепрезидент Волтер Мондейл. Між іншим, Віцепрезидент того самого дня промовляв на бенкеті в честь Е. Кача, що його зорганізували конгресмени з Ню Йорку, і заявив, що Вашінгтон зробить все можливе, щоб допомогти містові Ню Йорк. Сам конгресмен Кач після розмови з президентом Картером сказав кореспондентам, що Президент повторив своє зобов'язання допомогти містові розв'язати різнородні проблеми.

„Ен-Бі-Сі" заплатить 100 мільйонів долярів за передачі Олімпіяди з Москви

Вашінгтон. — Роберт Е. Мулголланд, президент телевізійної сітки „Нешинал Бродкестінг Корпорейшен" („Ен-Бі-Сі"), у понеділок, 3-го жовтня, заявив Підкомісії Палати Репрезентантів для справ масової інформації, що його сітка видасть коло 100 мільйонів долярів за передачі Олімпійських Ігрищ, які в 1980-му році проходитимуть в Москві. Мулголланд виявив, що кошти виноситимуть 15 мільйонів більше ніж раніше передбачувалось.

„Ен-Бі-Сі" заплатить Совєтському Союзові 35 мільйонів долярів за „ексклюзивне право" передавати ці літні Олімпійські Ігрища, а крім того 50 мільйонів долярів за „технічну обслугу" працівниками совєтської телевізійної індустрії. В додатку, „Ен-Бі-Сі" видасть біля 15 мільйонів за вживання комунікаційних сателітів і за інше технічне устаткування, як теж частина тих грошей піде на покриття коштів транспортації і т. п.

Роберт Мулголланд заявив членам Конгресової підкомісії, яка розглядає загальне питання передавання різних спортових змагань свіми телевізійними станціями, що совєтські власті запевнили „Ен-Бі-Сі", що не буде встановлено „жадних обмежень на передачі з Олімпіяди", додаючи, що дирекція тієї сітки не погодилася і ніколи не погодиться на порушення „журналістичної етики".

Щодо питання відносно дуже великих видатків на передачу Олімпіяди Мулголланд заявив, що „Ен-Бі-Сі" не тільки без проблем може покрити ці видатки, але теж сподівається мати „значний зиск". Він відмовився подати передбачену суму того зиску.

Японці розчаровані своєю підрядною ролею в ОН

Ню Йорк, Об'єднані Нації. — Японія обходила в суботу, 1-го жовтня, 21-шу річницю прийняття її до Організації Об'єднаних Націй, але, як інформують кореспонденти, японці не відзначають самого приступлення до ОН своєю ролею в яких вони в останньому часі дуже пригноблені. „Наша настанова до ОН є дещо песимістична", — заявив голова японської місії Йошін Окава. „Приступлення до Об'єднаних Націй, — додав він, — означало колись для японського народу поновне прийняття його до міжнародної спільноти. Ми думали, що ОН це розв'язка усіх болів людства, але ми дещо помилились". Окава висловив також розчарування, що Японія, беручи під увагу її значення у світі, її господарсько-індустріяльний потенціял тощо, відіграє замалу ролю в ОН і в японців створюється враження, що їх з розмислом не допускають до більш відповідальних функцій у цій міжнародній організації. Крім того, Японія є третім найбільшим платником на вдержання Головної Квартири ОН і її агенцій у цілому світі, вплачуючи досі 120 мільйонів долярів річно, але не дістаючи нічого у відплату. Окава звернув увагу, наприклад, на посади в ОН. На 50 високих посад в Об'єднаних Націях, мавши на увазі заступників генерального секретаря і вищих урядовців, Японії припало тільки одне місце. Голова японської місії покликався на факти, що більшу ролю в ОН відіграють держави, які зовсім не платять вкладок, або платять в дуже мінімальній висоті. Він однак відмовився назвати ті країни по імені. Згадуючи про політичну активність ОН, Окава мав на увазі Раду Безпеки, у якій Японія могла б відіграти чималу ролю.

В'єтнам знову передав тіла вбитих американських вояків

Ганой. — В кінці минулого тижня уряд комуністичного В'єтнаму знову передав в руки американської делеґації, яка прибула з Філіппінів, тіла американців, які згинули під час В'єтнамської війни, між ними 21 тіл вояків і одного цивільного американця. Таким чином, від закінчення війни Ганой передав понад 60 тіл вбитих американців.

Американська делеґація, яка перебрала останніх 22 тіла, складається з працівників Державного департаменту та Департаменту оборони, а очолював її Френк Сівертс, асистент державного секретаря. Тіла вбитих перевезено на Філіппіни, а відтак до Гонолюлю. Прізвищ вбитих вояків ще не подано, аж поки американські чинники не перевдуть точної перевірки.

Департамент оборони не має інформацій про понад 2,500 американських вояків, які воювали у Південно-Східній Азії. Припускають, що коло 700 з них таки згинули на полі бою, а решту зараховують до „пропалих без вісти".

Комуністичний уряд В'єтнаму кількакратно вимагав від ЗСА „післявоєнної допомоги" в заміну за передання інформацій про „пропалих без вісти" вояків, але Вашінгтон категорично відмовляється платити будь-які „відшкодування".

Палестинці обмірковують справу творення екзильного уряду

Бейрут. — Інформаційні агенства повідомляють, що лідери Палестинської Визвольної Організації поважно застановляються над створенням екзильного уряду, який заявився б форсуванням палестинської проблеми на міжнародному відтинку. Речники ПВО заявили в суботу, 1-го жовтня ц.р., що вони хотіли б впевнитись, чи створення такого уряду улегшило б розв'язку участи палестинців в мировій конференції, яка відбудеться незадовго в Женеві. Ясір Арафат заявив французьким кореспондентам, що він негайно проголосить склад уряду, якщо отримає запевнення, що його уряд буде запрошений як рівнорядний партнер на Женевську конференцію. Арафат відмітив, що провід ПВО обмірковує вже цю справу понад три місяці, але вона була відкладена з огляду на неясності покищо перспективи мирової конференції. Тепер, коли переговори про женевські наради почали оживлятись, ПВО почала поновно застановлятися над проголошенням екзильного уряду. Загально сподіваються, що екзильний уряд палестинців буде офіційно проголошений ще цього тижня. Ідею створення такого уряду піддержують вже віддавна Єгипет, Сирія, Савдійська Арабія і багато інших арабських країн.

П'ЯТИДЕСЯТНИКИ В СССР ЗАПОВІДАЮТЬ ГОЛОДІВКУ ПІД ЧАС БЕОҐРАДСЬКОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ

Москва. — Пресове агентство Ройтерс інформує, що протягом цілої другої сесії Београдської конференції, яка розпочалася у вівторок, 4-го жовтня, та триватиме до кінця року і має за завдання підсумувати наслідки Гельсінських домовлень, що їх 1975-го року підписало 35 держав, члени протестанської Церкви П'ятидесятників переводитимуть голодівку на знак протесту проти переслідування релігії, зокрема їхньої Церкви, совєтськими властями.

В середу, 21-го вересня, у Москві відбулася пресова конференція, на якій представники п'ятидесятників з України, Литви і з тих частин Совєтського Союзу, що межують з Тихим океаном, повідомили закордонних кореспондентів про заплановану голодівку. Пастор Микола Куниця з міста Рівне на Волині, Україна, заявив, що п'ятидесятники побоюються, що постанова проєкту нової конституції СССР щодо „обов'язку батьків виховати дітей на гідних членів совєтського суспільства" може стати претекстом для совєтських властей відбирати дітей від віруючих батьків. Інші п'ятидесятники інформували, що совєтські власті переслідують членів їхньої Церкви до тієї міри, що вони змушені постійно переноситися з однієї частини Совєтського Союзу до іншої, але тепер вже немає куди еміґрувати, хіба за кордон.

Запланована голодівка мала розпочатися 4-го жовтня і в ній мало брати участь 60 п'ятидесятників. Після 10-денної голодівки цю групу замінить інша, яка теж голодуватиме протягом 10-ох днів, і так буде аж до закінчення Београдської конференції — інформує Ройтерс.

ТУСМ закликає громаду до активности і демонстрацій

Ню Йорк. — Крайова Управа Товариства Української Студіюючої Молоді ім. Міхновського, наголошуючи посилений процес русифікації в Україні, нищення української культури, дискримінацію, беззаконня совєтських судів та органів КГБ, закриті процеси, довголітні покарання українських політичних і культурних діячів, як також членів Комітету нагляду за виконанням Гельсінської угоди, скритовбивства тощо, в окремому зверненні до української громади в ЗСА закликає усіх українців до активности, маніфестацій та інших протестних виявів. У зверненні, між іншим, згадується, що ТУСМ веде інтенсивну кампанію інформування американських офіційних чинників про теперішній стан репресій в Україні, а окрему увагу приділяє академічній молоді, державним мужам та інформаційним засобам які мають великий вплив на американське суспільство. З тією метою Крайова Управа ТУСМ-у постійно видає великими тиражами різного роду інформаційну літературу пов'язану з боротьбою українського народу, летючки, афіші, меморандуми, збирає підписи під петиціями до Президента ЗСА і Конґресу.

Завершенням такої праці є демонстрації біля совєтської місії до ОН та інших совєтських установ в ЗСА. Чергова така демонстрація відбудеться в Ню Йорку в п'ятницю, 7-го жовтня ц.р. о год. 7-ій вечором і розпічнеться на 45 вулиці та 5-ій евеню. Опісля демонстранти перейдуть до совєтської місії на 67 вулиці і Лексінгтон евеню. „Не вистачає раз на рік відбути традиційну демонстрацію — говориться в кінцевих рядках звернення ГУ ТУСМ-у, — треба постійно виступати на захист Валентина Мороза, Юрія Шухевича, Миколи Руденка, Олексія Тихого і тисячів інших нескорених і могутнім голосом всієї української громади домагатися їхнього звільнення з комуно-московських в'язниць, концтаборів і психіятричних заведень. Так, як їхня праця є неперервною, так неперервними повинні бути наші протести".

Крім заповідженої в п'ятницю демонстрації, в суботу 8-го жовтня члени ТУСМ-у візьмуть активну участь у протестній моторкаді, яку влаштовують ОУВФронту в обороні прав України. Моторкада розпічнеться о год. 12-ій дня. Збірка учасників на 38-ій вулиці і I - ій евеню.

„Наступальний атеїзм" у Львові

Щоб „гідно зустріти 60-річчя Великого Жовтня", працівники Львівського музею історії релігії та атеїзму повели у цьому напрямі „наступальну лінію", переконуючи відвідувачів музею, що всілякі дії „відбуваються не волею Бога, не велінню надприродних сил, а в результаті творчих зусиль звільнених від релігійних забобонів людей", — інформує київська „Культура і Життя". Крім цих антирелігійних матеріялів, що досі існували, сьогодні у музеї знаходяться зібрані документи, фотографії, твори мистецтва і літератури, в яких „науково" змалювати відвідувача з усіма релігійними „пережитками", а рівночасно вказують на нові „радянські" свята, традиції та обряди, „як важливі елементи соціалістичної культури". Проводиться лекції, бесіди, атеїстичні вечори, екскурсії, фотовиставки, виступи по радіо і телебаченні не тільки у Львові, але по всіх областях Української ССР", „проводяться вони у комплексі, систематично і наступально" — пише „Культура і Життя". Щоб утвердити атеїстичні переконання у відвідувачів музею, масовим тиражем видано пропагандивні атеїстичні путівники, працівники львівського музею виступають з антирелігійною пропагандою у приміських поїздах, автобусах, пишуть статті та працюють над тим, щоб „гідно відобразити музейними способами велич соціялістичних перетворень, торжество наступального, бойового атеїзму", — деклямує „Культура і Життя" під батутою комуністичної партії.

ПОКАЗ УКРАЇНСЬКОЇ ІСТОРИЧНОЇ НОШІ В АСТОРІЇ

Фсторія, Н. Й. — Заходами Організації Українського Визвольного Фронту тут в суботу, 8-го жовтня ц. р., починаючи від год. 8-ої вечора, в церковній залі при 37-09 31-ша вулиця відбудеться велика імпреза, яка включає: показ історичної ноші України, яка є власністю 64-го Відділу СУА; показ регіональної ноші (гуцули, лемки, бойки) і товариську забаву, до якої пригравитиме оркестра „Темпо". Програму імпрези вестиме співачка-солістка пані Зеновія Лаврішко-Бундзяк, а пояснення до одягів даватиме пані Люба Артимишин.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.
Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Загрозлива ситуація

Недавнє повідомлення Департаменту торгівлі про можливість, що за цей рік міжнародний торговельний дефіцит ЗСА виноситиме біля 30 більйонів долярів, тобто, імпорти перевищуватимуть експорти на згадану суму, затривожило американських економістів, як теж спеціялістів у приязних державах. Такого високого торговельного дефіциту ЗСА ще ніколи не мали, бо найвищий досі дефіцит в 1972-му році становив тільки 6.4 більйона долярів.

Затривоження спричинене не тільки тим, що така велика сума грошей випливає з країни, а так мало грошей прибуває, але також тим, що якщо і в наступних роках ЗСА матимуть такі високі торговельні дефіцити, то це може в цілому світі підкопати довір'я до фінансової та загально-економічної стабільности Америки.

Крім того, зростає побоювання, що цьогорічний торговельний дефіцит скріпить руку тих американських законодавців і впливових підприємців, які вимагають, щоб були встановлені високі мита на всі імпортовані продукти. Вищі мита не тільки значно підвищили б ціни закордонних продуктів у ЗСА, але теж можуть довести до того, що інші держави у відплату піднесуть свої мита, що мало б дуже негативний вплив на економічний стан вільного світу, який щойно частинно вийшов з найгіршої рецесії від періоду 1930-их років.

Уряд президента Джіммі Картера твердить, що ситуація не така загрозлива, як думають спеціялісти з приватного економічного сектора. Білий Дім заявляє, що збільшення імпортів доказує, що економічний стан населення ЗСА поліпшився до того рівня, що американці спроможні купувати більше закордонних продуктів. В додатку, речники уряду твердять, що Америка таки мусить імпортувати продукти з інших країн вільного світу, в яких далі панує поважна рецесія, щоб допомогти тим країнам видобутися з неї.

Ці аргументи тільки частинно переконливі. Америка самочинно не може розв'язати економічних проблем своїх союзників, а мусить мати допомогу і співпрацю тих держав вільного світу, які протягом останніх кількох років мали надвишки у їхніх міжнародних торговельних балянсах. Це зокрема стосується Західньої Німеччини та Японії. Вони мусять збільшити свої імпорти з тих демократичних країн, які ще вповні не позбулися рецесії.

Деякі заходи в тому напрямі вже зроблено. Наприклад, до Японії вже їздило кілька членів уряду президента Картера з метою переконати японські власті, щоб приспішили економічний розвиток їхньої країни, що спричиниться до збільшення імпортів Японією. Такі американські урядовці, як секретар торгівлі Хуаніта Крепс, перестерігали японський уряд і японських підприємців, що постійний зріст в експорті японських продуктів до ЗСА може довести до встановлення мит в Америці.

Подібну пересторогу повинен Вашінгтон висловити і Боннові, бо Західня Німеччина теж мала надвишки в міжнародному торговельному балянсі. Для розв'язки економічних проблем вільного світу треба співпраці всіх держав, а не тільки однобічних старань самої Америки.

ЗАГАЛЬНИЙ З'ЇЗД УЧИТЕЛІВ УМІ

Ню Йорк, Н. Й. — В неділю, 23-го жовтня ц. р., тут у великій залі Дому ОУВФ при 136 2-га евеню відбудеться (початок год. 10 рано) загальний З'їзд учителів Українського Музичного Інституту. У програмі: год. 12 вполудне — заупокійна Служба Божа і Панахида за спокій душі основника УМІ проф. Романа Савицького і всіх покійних педагогів УМІ в церкві св. Юра; год. 2-га по полудні — продовження З'їзду; год. 5-та — зустріч-бенкет з нагоди 25-річчя УМІ. Вступ на бенкет 10 долярів від особи; зголошення приймає Оксана Луцька: 39-26 65-та вулиця, Вудсайд, Н. Й. 11377, тел. 478-4411.

Ярослав Курдидик

НЕСПІВМІРНОСТІ В ПЛАТНЯХ

Саме тепер, коли президентові Картерові потрібна якнайбільша підтримка з боку американського громадянства і Конгресу для санкціонування договору про Панамський Канал, у тому ж самому часі йому почали накопичуватися непередбачені труднощі, а навіть і перші невдачі.

Перша прикрість, яка висунулася на чільне місце, це справа уступлення Берта Ленса, директора Бюра Управління Бюджету. При чому слід пригадати, що одним із основних передвиборчих кличів Президента було — „Чистота в уряді в усіх його прошарках"... На жаль, тепер виходить на яву, що Ленс, заки ще перейняв теперішнє високе становище в уряді, був замішаний у деякі „сумнівні банкові трансакції". Згідно з твердженнями із вашінгтонських кіл, справа резигнації Ленса діткнула діймаючо Президента, бо Венса вважали в Білому Домі не тільки за одного із чільних членів уряду, але він був найближчим другом Президента і „неофіційним найбільш довіреним його особистим дорадником".

Друга справа, яка почала нуртувати у Вашінгтоні і якій американська преса почала відводити немало уваги, це невдоволення щодо надмірно високих платень, які президент Картер платить своїм молодим, часто мало досвідченим помічникам. Деякі молоді члени, яких злобно настоpожені коментатори називають „політичними чудодіями нового хову", мають по 56 тисяч дол. річно із різного роду ще добавочними урядовими привілеями". Коли ж порівняти ці платні, то вони набагато вищі від тих, що їх дістають професійні високі старшини, які мають за собою довгі роки досвіду.

Цю неспівмірність і розбіжність у платнях почали критикувати не тільки в Пентагоні, але теж і в Конгресі. Для прикладу варто відмітити заяву конгресмена Моріса Юдола з Арізони, в якій він говорить, що 26-літній урядовець Білого Дому, основна праця якого зводиться до того, що він, мовляв, „пересортовує урядові папери" має платню на 9.000 вищу, як командир авіоносця „Форестол".

У „Юніформед Сервіс Джорнал" полковник резерви Дж. П. Чеффи подає у зв'язку з цим дуже цікаву статистику про цю велику різницю, яка постала між платнями високих американських командирів і урядовцями в Білому Домі. Для першого прикладу він наводить, що всі п'ять командувачів із окремих військових царин, що творять собою неначебто „стрижінь основного Об'єднання Шефів Штабів", є у віці між 55 — 59 років. Вони відповідальні за ввесь військовий персонал і бюджет, що річно доходить до 120 мільярдів дол. Всі вони мають між 34 — 36 років військового досвіду, не враховуючи того — як і цитує полк. Чеффи, — „що кожний із нас має найбільш вимагаючу і небезпечну професію в сучасному архизмодернізованому світі". Вони компактно відповідають не тільки за витрати бюджету, але — що важливіше — вони ж відповідають за оборону цілої американської держави. Їхня платня виносить 62.106 дол. річно.

І для порівняння дещо про платні Білого Дому:

Гемелтон Джорден, 32 роки, член уряду для окремих доручень Президента для внутрішніх справ, та Марджерет Констанца 40 років, асистент Президента для публічних зв'язків — всі вони мають платні по 56 тисяч річно.

Інший автор у згаданому журналі, полковник резерви Р. Б. Лоренс наводить дуже дразливий приклад із Гретом Шнайдером, 30 років, який має титул — „директора Президента для окремих проєктів". Полк. Лоренс каже, що в столичній пресі пишеться, що Шнайдер розпочав свою кар'єру з того, що розвозив і розділював передвиборчий матеріял про президента Картера, а тепер він має 48 тисяч долярів платні. Зате генерал-майор Кент Мек Леннен, 52 роки, який має за собою 34 роки військової служби і являється головнокомандуючим генералом 18.000 вояків морської піхоти та відповідає за мільйоновий бюджет, отримує тільки 46 тисяч долярів річної платні.

Або ще одне порівняння:

Урядовець Рік Гечісон, 26 років, роля якого зводиться до того, що він контролює урядову пошту, „яка має проходити без більших перебоїв", Елізабет Рейнвотер, 30 років, заступник асистента для окремих дослідів, Роберт Рассел, 31 рік, заступник директора для окремого зв'язку із Конгресом, Берри Ягода, 35 років, пресовий асистент для Президента та ще інших 16 урядовців тієї приблизно категорії із „призначенням для окремих доручень", які займають здебільшого пости заступників асистентів, всі вони мають річні платні 42.500 долярів.

Але капітан Джозеф С. Берт,46 років,в тому 24 роки військової служби, командир авіоносця „Форестол" що відповідає за 4.550 моряків та виряд вартости понад 2 мільярди долярів, має заледве 33.024 доляри платні. Є ще чимало окремо вишколених і непересічних у своїй ділянці т. зв. „професійних інструкторів із фронтовим досвідом" і тут наводиться, що деякі з них були добровільцями, аж на двох повторних турнусах у В'єтнамі та які, маючи за собою 17 — 19 літ військового досвіду і вишколили досі сотні і сотні рекрутів, мають тільки скромну рангу „штабового сержанта" і їхня платня виносить18.605 дол. річно.

Полковник Чеффи, пишучи про ці факти, у редакційній статті журналу „Юніформд Сервіс Джорнал" застерігається, що він не є, за зниженням платень персоналові Білого Дому, але хоче тільки звернути увагу Президента на форму виконування не лишень самої праці, але теж і за вияв відповідальности, з якою та праця пов'язана.

І. Дидолич

ДВАДЦЯТЬ РОКІВ ПІСЛЯ „СПУТНІКА"

4-го жовтня ц.р. минає двадцять років від часу, як совєтський „Спутнік" став кружляти кругом Землі. Міг його бачити й чути лише той, хто вистоював довгий час терпеливо і дивився на небо найкращим далековидом. Самого „Спутніка", самособою, він не бачив, а бачив лише маленьку світляну плямку, що пересувалася помаленьку й міг почути якесь дивне „пікання". Було це в п'ятницю, 4-го жовтня 1957-го року, в годині 7:30 вечора. Тоді почалося століття надземних просторів для СССР. В „Правді" кілька днів пізніше совєтський поет заявив, що „відкрито шлях до далеких небес. Ще й до того зоря розмовляє зі зорею тепер— по-російськи". Нікіта Хрущов радів з успіху того бальончика величиною 22 інчі, який назвали Спутніком": „Люди всього світу вказують на супутника. Вони кажуть, що ЗСА побито".

Тепер після 20 років, американський прапор височить непорушно самітній на Місяці, а американські космічні кораблі, що кружляють у надземних просторах, спеціялісти спрямовують на Марса, Юпітера, Сатурна й ще далі. На тих кораблях є різні апарати й записники. Якщо їх почули б інтелігентні істоти і зрозуміли б їх, переконалися б, що їх вітають мешканці Землі. Серед тих записок є зразки 60 мов людей, що живуть на Землі. „Спутнік спричинився до того, що ЗСА стали призначувати більші суми грошей для вивчення і технологічних дослідів. Багато прислужилися до поширення наук з тієї ділянки також нагороди Нобля. ЗСА видали приблизно 65 більйонів долярів для дослідів просторів від часу „Спутніка".

Проф. Аристид Вирста в Сан Франсіско

Дня 21-го серпня ц. р. відбулась зустріч проф. д-ра Аристида Вирсти, професора музикології Сорбони, УВУ та Мюнхенського університету, з українським громадянством у Сан Франсіско. Ця незабутня зустріч була зорганізована місцевим Відділом УККА. Проф. д-р Вирста приїхав до Каліфорнії як член французької делегації на XII Міжнародний Конгрес музикологів, що відбувся на Каліфорнійському університеті в Берклі, в днях 21—26-го серпня. Українська православна парафія св. Архистратига Михаїла влаштувала обід у своїй церковній залі, а відтак проф. д-р Вирста виголосив доповідь на тему „Українська клясична музика".

Звичайно, багато пишеться і говориться про українську народну музику, тому повища тема була дуже цікава й інформативна. Ми почули про розвиток нашої клясичної музики, починаючи від XVII століття, доповідач згадав Семена Пикалицького (XVII) з Києва, який скомпонував Херувимську пісню на 12 голосів, що збереглась та є записана на болгарській платівці. Теж згадав Миколу Дилецького (1630 -1690?), який написав „Мусикійську граматику" та „Урочисте алилуя". Доповідач зупинився на особі німецького пастора Гербінія з Єни (XVII століття), який жив у Києві довший час, а відтак написав цінну книжку про Печерську лавру та красу і високий рівень церковного співу.

Багато уваги було присвячено світлій постаті Дмитра Бортнянського (1751—1825), який студіював у Венеції, а повернувшись до Петербургу, мав великі успіхи як диригент капелі юнаків. Він написав сотки творів, а між ними добре відому Херувимську ч. 7. Згадавши про Артема Веделя як представника українського вокалізму, проф. Вирста говорив про інструментальну музику. Овсянико-Куликовський (1787 — 1846) написав симфонію „На відкриття Одеського театру" в 1809 р. Він вперше вжив тромбон у симфонії, рівночасно з відомим композитором Й. Гайдном. Гулак-Артемовський написав оперу „Запорожець за Дунаєм", а Аркась — опери „Катерина" і „Каталіна". Петро Сокальський був автором двох опер: „Мазепа" і „Облога Дубна". Доповідач зокрема відмітив велику постать Миколи Лисенка як основоположника національного напрямку української музики. Відтак він вирахував цілий ряд київських та львівських композиторів. Прелегент закінчив свою цінну доповідь згадкою про українських композиторів нашої доби на еміґрації та в Україні, а зокрема про Константина Данкевича, автора опери „Богдан Хмельницький".

Доповідь ілюстровано музичними прикладами різних періодів. Старанням інж. Віталія Визіра, ці музичні матеріяли позичено в Євгена Маслюка, місцевого керівника музичної школи. Микола Недашківський записав ці приклади на стрічку і демонстрував їх під час доповіді. Наша громада невимовно вдячна нашому визначному вченому з Парижу за ці, рідкі в наших обставинах, хвилини культурної насолоди і духового піднесення.

О. К.

Леся Лисак-Тивонюк

ЖОВТЕНЬ

І знов прийшов жовтень, який обдаровує людей золотом і пурпурою осіннього листя. І знов тим, які не можуть забути Рідної Землі, пригадаються картини пройдених жовтнів, які, хоч і були мелянхолійні, часто бували погідні, мали своєрідну красу. Може хтось побачить в уяві рідні поля, на яких поруч свіжозеленої озимини брунатніло зісохле бадилля — відвічний контраст природи? Та цікаво, скільки з нас призадумується, що жовтень — це місяць книжки?

Коли пишу про місяць книжки, усвідомлюю собі, що повторюю те, що, як дехто каже, вже „переливається" вухами. Бож у нашій пресі раз-у-раз появляються статті, які є справжнім дзвоном на тривогу: на еміґрації зацікавлення українською книжкою маліє, заникає! Правда, існують ще — слава їм — Гутки Книголюбів, існують читачі, та їх, на жаль, не так то багато. Зате багато виправдань, чому не хочеться читати української книжки. Починаючи від стандартного „браку часу" і кінчаючи закидом про „низький рівень книжок". Відносно браку часу у нас є ще непереcтаріла пословиця: „хто хоче пса вдарити, кия знайде"! Знаю людей, які, працюючи важко у фабриці на нічній зміні, приходять серед ночі до хати і доти не заснуть, доки трохи не почитають... Але й є такі, які засипають на кріслі перед телевізійним апаратом... А про рівень видаваних книжок не буду дискутувати. Може б українські автори на еміґрації писали „сильніше", коли б знали, що знаходять піддержку громади? А втім, навіть зі скромної книжки можна таки дещо собі присвоїти. Хіба ж не звучить ґротесково заява „я вже це знаю"? Хто з нас справді „все знає"? Людина вчиться до самої смерти і відходить зі цього світу з мінімальним знанням... Коли б ми були скромнішими і признали цю істину, може не мали б упередження до написаної мозольним трудом книжки.

Добре знаю, що ніхто не любить слухати непідхлібної правди. Людське вухо краще сприймає похвали. Та, хоч це непрактично, не вмію кривити душею, не вмію підхліблюватися, хоч може це в матеріяльному аспекті поплатніше. Вже хіба й не навчуся.

У початках моєї скромної авторської праці ще існували Видавництва, які, проаналізувавши машинопис автора, вирішували, чи варто це друкувати, чи ні. Декому пощастило, мовляв, „він модний", отже є вигляди, що його книжка розійдеться і не буде втрат. Та нині, із-за болючого браку читачів, Видавництва, які мали б потрібні фонди і наважилися „ризикувати" виданням книжки, майже не існують. Не дивуюся: хто хоче видати ргоші, про які тепер важко, щоб стоси книжок припадали порохом у підвалах Видавництв? Тепер навіть так званий „відомий автор" залишений на власні сили. Мовляв: „хочеш видати книжку, видавай на власний кошт". Винятком бувають померлі відомі автори. Чи то за їхні скромні ощадності, чи з громадських збірок, видається по їхній смерти їхні твори. Вибачте за відвертість, але чи це не є трохи спізнений жест? Адже письменник — теж людина, яка хотіла б побачити свою працю за життя! Посмертне признання за його труд видається мені заспокоєнням громадського сумління, мовляв, „ми про нього не забули". Не знаю теж, чи на другому світі така посмертна слава гріє його душу.

Не люблю нарікайлів, не хочу до них належати, але знаю тверду сучасну дійсність. Якщо автор, заробляючи на прожиток, має дещо заощаджень і видасть книжку власним коштом, він залишається на ласці людей. Сам написав, сам видав, сам її мусить поширювати. Ще щастя, коли знає добрих людей. Замовлять книжку, заплатять за неї, ще й часто напишуть кілька теплих слів підбадьорення. Найприкріше для автора — це накидувати власну книжку людям, які не зацікавлені, чи мають до нього упередження. Не люблю давати „добрих рад", але цього не варто робити. Той, хто одержить без попередньої згоди книжку, може бути в кепському гуморі, мати власні труднощі і сердиться: „навіщо мене засипують небажаним товаром"? Ясно, що є теж люди, бюджет яких не дозволяє на закуп усіх видань! Трапляються й такі, які, мавши фінансові засоби, купують нову книжку, хоч і її не прочитають. І за це не можна засуджувати. Якщо мають домашню бібліотеку, вона збагачується. Гарна бібліотека в хаті — доказ духової культури. І втрати немає: може ці, навіть не прочитані власниками книжки, опиняться колись у якійсь публічній бібліотеці як доказ, що автори на еміґрації не змарнували бездільно свого часу й сил?

Жовтень — місяць книжки... Не пригадую цього у власному інтересі, бо під цю пору немає в мене книжок на продаж. Не люблю, зрештою, самореклями. З дуже простої причини: той, хто довгі роки працює в комерційному світі, не любити реклям, бо приневолений до них фірмою, у якій працює.

Прошу прийняти це не як „рекляму", а як звичайне повідомлення: на вісім годин перед смертю, спричиненою атакою серця, мій покійний Чоловік зробив мені останню прислугу — домовився видати нашим власним коштом повість „Стежка до дому" з чудовими ілюстраціями маестра Едварда Козака. Не знаю, коли вона появиться друком, бо працівників у Видавництвах обмаль і вони перевантажені працею. І мені пригадується поезія неукраїнського, великого поета, справді славного у своїй батьківщині, який, опинившись на еміґрації, писав з гіркістю, що „має десять читачів"... Мав, певно, на думці приятелів, які його розуміли. Не знав, бідолаха, що я, навіть не його землячка, теж купила збірку поезій, бо були прекрасні. Виходило б, що мав одинадцять читачів. Було б непристойно рівнятися з таким відомим поетом та коли б авторці цих рядків пощастило знайти бодай половину з числа читачів, про яких він думав, теж було б добре... Маю, очевидно, на думці, наших українських читачів.

I. К-ий

ПОХОВАЛИ ВІРНОГО ДРУГА

(2)

О 12-ій год. 25 хв. домовину з тілом Покійного вставляють над гробом, який жалібна громада обступає з усіх боків, мов би беручи сл. п. Григорія в свої збірні останні обійми українсько-козацького прощання...

Чотири священики продовжують похоронний чин і їхній спів чергується із жалібним співом хору. Над цвинтарем незвично сумно звучать слова й мелодія ствердження, що Покійному буде вічная пам'ять...Священики запечатують гріб. Хор зі звичною собі майстерністю співає „Ой Морозе, Морозеньку", пісню, під звуки якої поховано багато видатних і звичайних українських людей...Чути плач і сумні зітхання...З домовини забирають прапори і на неї кладуть вінки квітів від Дружини та рідних Покійного. Шістьох друзів спускають домовину в могилу. Останні думки, тихе прощання, сльози...

Над відкритою могилою свого заступника востаннє прощає Провідник ОУНр п. Ярослав Стецько. Цей ветеран української національно-визвольної революційної боротьби, від юних літ загартований в мужньому житті й невтомній праці для нації, на котрого не один раз чекала смерть з рук ворогів українського народу, — нині має на очах сльози. Це одно могло б сказати все про Покійного.

Провідник ОУН висловлює невимовний жаль з приводу втрати, яку понесли Дружина, рідні, ОУН, український народ. Сл. п. Григорій з молодих літ посвятився службі своїй нації, як член ОУН, воїн-старшина УПА, потім член Проводу і заступник Голови Проводу ОУН, співорганізатор і співкерівник українського життя в Британії, великий патріот, невгнутий націоналіст. Я. Стецько згадує заслуги Покійного перед ОУН і українською нацією взагалі та висловлює найглибше співчуття Вдові та рідним Покійного На руки пані Драбат Провідник ОУН передає прапори, якими була вкрита домовина. „Спи спокійно, найвірніший Друже!"...

Цілий том можна списати про цю дружбу. Не родинні зв'язки, не спільне багатство, не фаворитизм і навіть не однакове походження, а виключно самовідречна і повна посвята свого власного життя нації, звели в таку шляхетну дружбу цих двох українців, за одним із котрих уже була історична слава українського державотворця. І ось тепер ціла ОУН устами свого Провідника, віддавали Покійному останню прислугу і шану...

З черги промовляє п. І. Дмитрів: „...Я складаю Тобі на цьому місці останній салют від усіх подруг і друзів націоналістів цього терену і усіх місцевих Твоїх найближчих співробітників...Не на рідній Україні, а в далекій чужині прощаємось з Тобою...із вірою та переконанням, що вне довзі улюблена Україна, якій Ти віддав стільки труду і страждань, буде соборною і самостійною...А тимчасом хай ця чужа земля буде Тобі легкою, а наша пам'ять про Тебе як Друга, Борця і Провідника — вічною!"

Мгр П. Цимбалістий прощався зі сл. п. Григорієм в імені всіх друзів і особисто зі своєю дружиною, накреслюючи пройдений Покійним шлях видатного українського націоналіста та невтомного трудівника на різних ділянках нашого політичного, громадського й культурного життя.

Зворушливим було прощальне слово голови СУВФ д-ра Р. Малащука. „Не в Україні, а на чужині кладемо в могилу любого Мужа, зятя, братанича, воїна української визвольної боротьби, заступника Провідника ОУН...Його невтомна праця, змагання з труднощами і боротьба за волю України не пішли і не підуть намарне...Ми зібралися тут, щоб віддати глибокий поклін, велику пошану і дружній салют видатному синові українського народу...Я прибув із Канади, щоб в імені всіх Його і Ваших друзів передати цей глибокий поклін і шану...Хай пам'ять про Тебе буде вічна і славна!...

В імені проводів і членів Організацій Українського Визвольного Фронту в ЗСА прощальну промову і співчуття рідним Покійного передав над відкритою могилою п. А. Соколик.

Голова ЦУ СУМ мгр О. Коваль у своєму слові, між іншим, сказав, що „втратили найкращого друга, провідника, виховника молоді", але „такі не вмирають духом...наслідки Його титанічної праці не згинуть". Прощає Покійного від усіх друзів у Бельгії, Голляндії та Люксембурзі.

С. Мудрик попрощав сл. п. Григорія від членів ОУН і Центрального Представництва Українців у Німеччині. „Покійний був із того покоління, котре в 40-их роках віддалося на службу Україні...Пам'ятник Ти збудував собі вічний!"...

Від Організацій Визвольного Фронту у Франції останній салют Покійному передав д-р В. Косик, Голова Об'єднання Українських Робітників у Франції (ОУРФ).

Зворушливе прощальне слово до Покійного, як співорганізатора й керівного члена Союзу Українців у Великій Британії, сказав секретар Ради і директор Головної Управи СУБ Ів. Равлюк.

При схилених на „почесть прапорами віддай!" прапорах СУМ над могилою подяку за участь у вихованні молоді і слова прощання від членів Спілки Української Молоді у Британії передав Я. Деременда, голова СУМ.

Глибоко схвильований до краю відкритої могили підходить близький друг Покійного, П. Широкий, і мовить крізь сльози, в глибокому смутку: Прийми, Друже, землю з рідної України, яку Ти так гаряче любив...Боже, прийми Його душу на вічний спокій...Хай чужа земля буде Йому легкою...

Хор співає жалобно пісню пісню „Видиш, брате мій". Її журлива мелодія підсилює і так нестерпно жалобну атмосферу...Майже фізично відчуваєш душевний біль дружини Покійного, п-і Слави Драбат, Його рідних і всієї жалобної громади тут біля відкритого гробу...Жменя за жменею у гріб кидають сиру землю... На чужині виростає ще одна свіжа українська могила...

Біля неї кладуть вінки і китиці квітів...
Прощай, прощай, незабутній Друже!...

###
#

В пополудневих годинах того ж дня, в одній із заль Централ Голу біля британського парляменту, відбулися традиційні поминки-тризна по Покійному Григорієві Драбатові, в присутності Вдови й рідних Покійного, представників ОУН на різних щаблях і в різних країнах, представників багатьох українських організацій і численної жалобної громади.

(Кінець)

Загальні Збори Українського Метрополітального Відділу ПАБНА в Ню Йорку

Після належної підготови, 10-го вересня ц. р. в Домі Організацій Українського Визвольного Фронту при Другій евеню на долині міста в Ню Йорку, ввечері, відбулися Звичайні Загальні Збори Українського Метрополітального Відділу ПАБНА, Інк. у Ню Йорку, що ними керувала Президія — Дарія Степаняк - голова та мгр Ярослав Дацько - секретар. Після прийняття порядку нарад, який складався із 12 точок, обрано Номінаційну комісію: Дарія Степаняк — голова, Ярослав Косановський — секретар та д-р Ол. Соколишин — член. Протокол з попередніх Загальних Зборів, відбутих 19-го квітня 1975 р. прочитав секретар мгр Яр. Дацько, і його прийнято без змін. Привіти склали Дарія Степаняк від ГУ ОУЖ ОЧСУ, Марія Нестерчук від ОУЖ ОЧСУ з Асторії, Корнель Василик від Осередку СУМА ім. ген. хор. Тараса Чупринки - Шухевича, Іван Вітюк від 35-го Від. ООЧСУ з Асторії та д-р Ол. Соколишин від Асторійського Комітету Поневолених Націй, які вказували ПАБНА за співпрацю й надалі прирікали спільно діяти для прискорення дня визволення всіх поневолених народів, а в першу чергу України від московсько - большевицької окупації. Звітування уступаючої Управи започаткував уступаючий голова інж. Володимир Гладкий, який відкриваючи Загальні Збори, вшанував хвилиною мовчанки й вставанням з місць всіх померлих членів ПАБНА та борців за вільну Україну. Він заподав коротку історію Українського Відділу ПАБНА в Ню Йорку, вказав на його співпрацю з д-ром Анатолем Бедрієм — головою цілої ПАБНА, про працю Відділу в Філії УККА в Ню Йорку, в Комітеті Поневолених Націй й про його конференцію з кубинцями в серпні ц. р. в Маямі на Флориді, і про приготування до Конгресу ПАБНА, який відбудеться 22-го й 23-го жовтня 1977 р. в Чікаго. Фінансовий звіт заподав Лев Пришляк, а про Товариський суд — д-р Ол. Соколишин. За Контрольну комісію звітував мгр Микола Чорний, стверджуючи, що діловодство провадилося згідно зі статутом й фінансові вписи були вірні з прилогами. В касі є сальдо дол. 746.86, вміщене в банку. Після короткої дискусії він поставив внесок на уділення абсолюторії, що присутні перевели голосуванням. Опісля голова Номінаційної комісії Дарія Степаняк попросила Ярослава Косановського прочитати листу пропонованої нової Управи. На голову запропоновано інж. Вол. Гладкого, а на заступників: Дарію Степаняк й д-ра Ол. Соколишина, на секретаря — мгра Яр. Дацькова, організаційного референта — Ярослава Косановського, фінансового референта — Лева Пришляка, пресового референта — мгра Ярослава Савку, референта зовнішніх зв'язків — Ігоря Зварича, що йому мають допомагати Андрій Прятка, Ірина та Лідія Квасній. Референтом молоді буде Корнель Василик, господарем — Василь Магаль, скарбником - Іван Ділай, референтом окремих доручень - п-ні Галя Климук, другим референтом окремих доручень — п-ні Оксана Дацько. Прапороносець — Іван Вітюк, референт спеціяльних доручень — Борис Потапенко й члени: Марія Нестерчук, Іван Макар та Осип Сторожинський. Контрольна комісія: мгр Микола Чорний — голова, Ірина Жовта та Василь Наум — члени. Голова Товариського суду адв. д-р Аскольд Лозинський, члени — Теодор Боднар та Доня Магаль.

Опісля приступлено до голосування й обрано на голову інж. Вол. Гладкого через аклямацію та голосуванням піднесенням рук (одноголосно), як також одноголосно обрано інших членів Управи — Суду, Контрольної комісії, й на пригадку голови, також обрано двох делегатів з українського Відділу ПАБНА в Ню Йорку на Конгрес ПАБНА в Чікаго, який має відбутися 22 й 23-го жовтня 1977 р., а то інж. Вол. Гладкого й п-ні Дарію Степаняк. Кожна національність висилає 7-ох членів, решту українськоі делегації виповнять інші відділи. Галя Климук звернула увагу на 60-річчя большевицької жовтневої революції, яку совєти відзначуватимуть по цілому світі прийняттями, тому й слід нам при тій нагоді, по цілім світі провести певні протестні акції. Запропоновано влаштувати гучну кавалькаду й роздавати відповідні летючки. Вже 4-го жовтня ц. р. у Белграді знову відбудуться наради й конференції відносно Гельсінкської умови, українські жінки плянують улаштувати голодівку. Тоді теж розпочинається Сесія Об'єднаних Націй. Звернуто увагу на Маніфестацію 18-го жовтня в Ню Йорку й закликано всіх до масової участи. На кінець переобраний голова накреслив плян праці, дискусійні вечори. Збори закінчено відспіванням „Не пора, не пора..."

Д-р Ол. Соколишин

Перед З'їздом учнів українських шкіл у Перемишлі

Землицтво „Перемищина" в ЗСА влаштовує 15-го жовтня ц. р. у Ню Йорку З'їзд професорів та учнів українських шкіл із нашого славного міста Перемишля. Останній З'їзд, що його влаштовувало Землицтво „Перемищина", відбувся у Гантері у вересні 1972 р. Цьогоосінний З'їзд буде присвячений пам'яті поетеси Уляни Кравченко, а саме 30-річчю її смерти. Відомо бо, що невмирущої пам'яті Уляна Кравченко померла в Перемишлі 5-го березня 1947 р. Хоч Уляна Кравченко своєю поетично-літературною працею належить нашому народові на всіх українських землях, але через різні несприятливі умовини в повоєнній Польщі, бо Москва відписала Перемишль у „дарунку" Людовій Польщі, тлінні останки поетеси спочивали у комірному гробівці. Одначе, дякуючи щедрості людей доброї волі, врешті поетеса діждалася свого власного гробівця.

З'їзд цьогоосінній присвячений теж і 50-річчю матури абсольвентів української дівочої та чоловічої гімназії і жіночої семінарії у Перемишлі. Так воно якось склалось, що з уваги на прерізні причини, матуранти з 1927 р., на жаль, не відбули досі ніодної матуральної зустрічі. Бож тюрми в передвоєнній Польщі, різні переслідування учнів у наших Перемиських учбових заведеннях, а відтак воєнна хуртовина, а там і повоєнні скитання, не були пригожі для відзначення першого іспиту зрілости. Правда, багатьох із усіх тих матурантів із 1927 р. уже немає в живих, бо одні повмирали героями в боротьбі за волю України, а знову ж інші відійшли у Вічність в наслідок важких переживань у німецьких і московських концтаборах. Немає вже також багато в живих улюблених тодішніх наших професорів - виховників, бо їх скосила передчасна невмолима смерть. Одначе, все ж таки живуть ще учні славної УІІІ-А — учениці УІІІ кл. гімназії Дівочого Інституту та жіночої семінарії, хоч і порозкидані по різних країнах, деякі залишились у рідному краю. Тож буде нагода зустрінутись тим, які мають прибути до Ню Йорку на З'їзд і погуторити, пригадати ті неповторні юні роки, буде змога пом'янути померлих і в Україні сущих.

На З'їзд сердечно прошені всі колишні мешканці Перемишля і Перемиської Землі, що проживають у ЗСА та в Канаді. Будуть виголошені доповіді про наш сучасний Перемишль і про наших Сестер і Братів у Людовій Польщі.

Очевидець, який щойно повернувся з відвідин у Перемишлі та зі славної Лемківщини, розповість учасникам З'їзду про життя-буття українців на нашій „не своїй" надсянській і посянській землі, про їхні до нас побажання тощо. Учасники З'їзду довідаються про сучасний стан нашої Церкви в Польщі та зокрема в Перемишлі, про конечну нашу їм допомогу в виховній та шкільній площинах, про нашу там молодь, тощо.

Дуже просимо прибути масово на цей З'їзд. Ідеться про те, щоб ми всі при цій нагоді скріпили наш духовий зв'язок із незабутнім Перемишлем і Перемиською Землею, яка була є і буде бастіоном України на заході нашої Галицької Волости! Розуміється, що й матуранти інших десятиріч матимуть змогу та нагоду зорганізувати в рамках З'їзду свої восьмиклясові зустрічі, невідомо бо, чи і коли буде ще пригожа нагода такі дружні зустрічі відбути. Тож сердечно запрошуємо Вас, Дорогі Земляки, побачитись на З'їзді в Ню Йорку 15-го жовтня 1977 р.

[В. К.]

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

Окружний Комітет Відділів...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

мільйон долярів, стабільний прихід з вкладок і на збільшення прибутків з інвестицій. За цей час приєднано понад 2,000 нових членів, прихід з винайму приміщень в новій будівлі принесе приблизно 1.5 мільйона долярів, а Союзівка має один з найкращих років у своїй 25-літній історії. Головний предсідник звітував про допомогу потерпілим від повені союзовцям в Джонставні, Па., про відновлення канадської канцелярії в Торонто та про відкриття і посвячення пам'ятника о. Нестора Дмитрова біля Давфину в Манітобі. Він рівнож зреасумував акції в обороні українських політв'язнів в СССР.

Інформуючи про організаційну працю Округи, яка в цьому році приєднала 90 нових членів, головний предсідник відмітив таких відділових організаторів: Я. Леськова (Від. 133), Юлію Демчук (Від. 76), Софію Оріховську (Від. 340), Ю. Баранюка (Від. 371), Анну Твардовську (Від. 214), Ольгу Калинович (Від. 459) і М. Отрока (Від. 14).

В дискусіях взяли участь: М. Отрок, Ю. Демчук, Ю. Баранюк, Я. Леськів, Б. Мак і О. Калинович. Інж. Мак закінчив наради закликом до всіх відділових урядовців включитися негайно в членську кампанію, змагати до виконання квоти Округи ще до кінця року та виказатися успішним завершенням кампанії на черговій конвенції УНСоюзу, яка відбудеться в травні 1978-го року в Піттсбургу.

Замість квітів на могилу
св. п. Івана Володимира Кобзяра
складаю 25.00 долярів
на Український Інститут в Гарварді.
Микола КОВАЛИСКО

В пам'ять
бл. п. Михайла Губчака
б. директора української гімназії в Тернополі,
складаю:
10.00 дол. .... на НТШ в Сарселі
10.00 дол. .... на Фонд св. Софії
Мгр Юліян БАЧИНСЬКИЙ

В четверту річницю смерти
мого Дорогого МУЖА
бл. п. Івана Ставничого
складаю 25.00 долярів
на Патріярший Фонд.
Парма, Огайо Михайлина СТАВНИЧА

В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ НЕЗАБУТНЬОГО
бл. п.
Інж. ЕВГЕНА БЕДРІЯ
буде відправлена
ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА
в церкві св. Івана Хрестителя
при Санфорд Авеню, в НЮАРКУ, Н. Дж.
в неділю, 9 жовтня 1977 р., о год. 12-ій дня
Про ласкаву участь і молитви за душу Покійного просять
РОДИНА і ПРИЯТЕЛІ

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ
моєї Улюбленої МАМУСІ
ОЛЕНИ МИКОЛАЇВНИ КОВАЛЕВОЇ
буде відправлена
ПАНАХИДА
в неділю, 9 жовтня 1977 р., по Службі Божій
в Українській Православній Церкві Пресв. Тройці
185 So. 5th St. (Williamsburg Plaza), Brooklyn, N.Y.
Зі сумом повідомляє
донька — ГАЛИНА ВАГАТОВИЧ

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ
Найдорожчого МУЖА, БАТЬКА і ДІДА
бл. п.
ІВАНА АНДРІЯ ДАНИЛОВИЧА
будуть відправлені
СЛУЖБИ БОЖІ і ПАНАХИДИ
10-го жовтня 1977 р. в:
Ню Гейвен, Конн., в церкві св. Михаїла, о год. 8-ій рано;
Байон, Н. Дж., в церкві Успення, о год. 7-ій рано;
Аллентавн, Па., в церкві Непорочного Зачаття, о год. 8:30 рано;
Ню Орлінс, Франція, в церкві св. Ольги;
Рим, Італія, в церкві Отців Студитів;
Рим, Італія, в церкві св. Софії.

Цією дорогою складаємо щиру подяку о. пароховi М. Мицишинові і о. протоієрею — деканові А. Борсі, за похоронні відправи і прощальні слова. Сердечно дякуємо Родині, Приятелям й Знайомим за особисті, телефонічні і листовні вислови співчуття і поміч, яку виявили нам у хвилях нашого горя.

Дякуємо Всім, які зложили пожертви на Служби Божі, Панахиди, за квіти та за датки на церковні і громадські цілі та Всім Тим, які взяли особисту участь у похоронних обрядах та відпроваджали Покійного на місце Вічного Спочинку.

В цей сороковий день просять про молитви:
дружина — МАРІЯ
доньки: ІВАННА і ОЛЕКСАНДРА
з Родинами

У СВІТЛУ ПАМ'ЯТЬ

Вшановуючи св. пам'ять дорогих осіб, на українські студії в Гарвардському університеті пожертвували:

Інж. Орест і Марія Гладкі — 200 дол., в пам'ять померлих батьків: бл. п. д-ра Семена і Анни Гладких та бл. п. Юлія і Катерини Когутяків.

Ірина Шарунович з родиною — 100 дол., в пам'ять матері бл. п. Іванни Поточник.

Е. і В. Лацкні — 100 дол., Б. Медвідський, В. і С. Сливоцькі, Д. і М. Стахови — по 50 дол., Р. і О. Кекіші — 40 дол., Т. і О. Баландюки — 30 дол., А. і К. Буки, Ю. і А. Лопатинські, д-р Ю. і Н. Залінські, В. і Б. Томкови, Б. і І. Чайківські — по 25 дол., Д. і О. Городиські, Ю. і Д. Костіви, Е. і С. Новаківські, В. Онишкевич, Ю. і М. Яворські — по 20 дол., д-р І. С. Вовк, д-р О. Городиський, Х. і В. Одайники, П. Пясецький, І. і Н. Тершаківці — по 10 дол., замість квітів на могилу бл. п. Івана Володимира Кобзяра.

Ігор і Зірка Козак — 50 дол., замість квітів на свіжу могилу бл. п. Володимира Кобзяра.

Ірина та Юрій Прокопишини — 50 дол., замість квітів на могилу бл. п. Стефанії Савицької Матчак та бл. п. Дмитра Левчука.

Александра і Роман Воробкевичі — 25 дол., замість квітів на свіжу могилу приятельки бл. п. Марії Пасічняк.

Д-р Едмунд Т. Велч — 25 дол., в пам'ять св. п. д-ра Петра Худолія.

Осип Длябога — 20 дол., замість квітів на могилу бл. п. мгр Ярослава Яворського.

Надія Калинович-Гавраченко — 20 дол., замість квітів на свіжу могилу св. п. Орисі Луцької.

Дякуючи жертводавцям за пожертви, линемо до Господа з молитвою проханням, щоб дари померлих вічним спокоєм і радістю.

ГОЛОВНА ЕКЗЕКУТИВА ФКУ

Загальні Збори Відділу ОбВУА в Бостоні

Дня 14-го серпня ц.р. відбулися Загальні Збори Відділу ОбВУА в Бостоні, о год. 3-ій по пол. Голова інж. Конрад Гусак відкрив Збори і на бажання членів був предсідником Зборів. Отець декан Петро Огірко провів молитву. Обов'язки секретаря сповняв С. Голуб. Інж. К. Гусак як предсідник, відкривши наради Зборів привітав присутніх та проголосив порядок нарад, який прийнято одноголосно. Протокол з минулорічних Зборів відчитав секретар С. Голуб, щодо якого не було жадних завваг. Протокол прийнято одноголосно. Опісля приступлено до звітів уступаючої Управи. Звітували всі референти, а наприкінці зі своєї діяльности склав звіт голова інж. К. Гусак й вказав, щоб і на майбутнє всі члени дальше включалися в працю громади. По звітах вив'язалася дискусія, в якій поодинокі члени насвітлювали конструктивну діяльність поодиноких референтів. По скінченні дискусії голова Контрольної комісії С. Сідлярчук поставив внесок на уділення абсолюторії Управі Відділу. Збори це одноголосно затвердили. Опісля приступлено до вибору керівних органів Відділу в такому складі: о. дек. Петро Огірко — капелян, інж. К. Гусак — голова, В. Гетьманський — заступник голови, С. Голуб — секретар, Г. Гриценко — скарбник, Контрольна комісія: С. Сідлярчук — голова; члени: Евген Кондратюк і Володимир Гетьманський. Після виборів о. декан Петро Огірко знова провів молитву, а новообраний голова інж. К. Гусак закрив Збори о год. 5:30 по полудні.

Інж. В. Флюнт

Почались ювілейні...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

янок із президентом Коледжу Сестрою Міріям-Клярою та деканом факультету Сестрою Дією у проводі, студентки Коледжу та інші.

Архиєрейська Божественна Літургія пройшла у торжественнім настрої, й ювілейне значення цього торжества підкреслили зокрема у своїх проповідях о. митрат Мирослав Харина українською мовою та о. парох Мартин Канаван англійською, які накреслили заслуги Сестер Чину св. Василія Великого, які не лише побудували величавий манастир своєї Провінції у Факс Чейсі в Дженкінтавні та служили вірно своїй Церкві і народові, провадили початкові і середні школи, але також тому 30 років побудували і на протязі тих років розбудували до належного професійного позему одиноку у ЗСА і у цілому вільному світі Українську Дівочу Вищу Школу — Менор Джуніор Коледж у Дженкінтавні. Там вони дали змогу соткам українських а також і іншонаціональних студенток поглибити галузі свого знання, набути релігійне християнське виховання та відповідну вищу освіту, що у висліді допомогло їм здобути відповідні професійні становища у своїй праці у дальшому житті.

Слід додати, що Менор Джуніор Коледж із скромного початку у невеличкому будинку, де початково відвідувало кляси всього сім студенток, на протязі 30-ти років збільшився і розрісся на університетський двір із трьома імпозантними й модерно устаткованими будинками, включно з бібліотекою, музеєм і т. д. та участю зареєстрованих тепер понад триста студенток. Протягом 30-ти років Менор Джуніор Коледж був стійким у присвяті загальним наукам та зобов'язанню збереження української культури і спадщини. Академічна програма поширилася і тепер включає різноманітні цікаві зміни, як приміром студії із галузі науки здоров'я, цікаву програму судового репортажу, лікарського секретарства тощо. А від 1972 року вже і чоловіки і жінки мають нагоду продовжувати студії на вечірніх курсах, не покидаючи денної праці.

На окреме підкреслення заслуговує факт, що завдяки великому зрозумінню президента Коледжу Сестри Міріям-Кляри і декана факультету Сестри Дії та при піддержці українських громадських організацій недавно основано при Менор Джуніор Коледжі Студійний Осередок української Культури, який охоплює чотири ділянки, а саме Музей Українського Народного Мистецтва, Бібліотеку, Архіви та студії української мови і культури.

Після Служби Божої у кафетерії відбулася скромна перекуска, якою Сестри Василіянки гостили всіх учасників цього свята.

У продовженні ювілейних відзначувань є намічені різні програми. І так, в неділю, 16-го жовтня о год. 5:30 вечора відбудеться у кафетерії Коледжу спільна вечеря батьків і професорського збору; у суботу, 22-го жовтня о 5-ій год. вечора відбудеться у Бібліотеці Коледжу відкриття мистецької виставки праць Андрія Мадая, яка триватиме аж до 12-го листопада в неділю, 23-го жовтня, оглядини Коледжу від 3-ої год. по пол., в програмі яких є студентські панелі, покази, турне й товариська зустріч.

Кульмінаційною точкою відзначувань буде врочистий Ювілейний Бенкет і Баль в суботу, 12-го листопада о 5-ій год. по пол. в Авдиторії Коледжу, а закінчаться святкування традиційною українською Свят-Вечірньою Трапезою у середу, 14-го грудня ц. р.

У ВІННІПЕҐУ...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

ції була основна доповідь проф. Юрія Мулика-Луцика з темою „Українська культура", повна філософічної глибини і залізної арґументації, до якої присутні коло 100 представників-співтворців нашого культурного життя мали одну вимогу: її треба якнайскоріш видати друком та широко розповсюдити. Після доповіді проф. Ю. Мулика-Луцика з'ясував структуру й завдання Ради Української Культури ред. П. Башук, а тоді вже пішли у формі модних тепер „панелів" короткі реферати знавців і ділових творців окремих ділянок нашої культури, отже Романа Коваля про образотворче мистецтво, інж. Віктора Дейнекі про архітектуру, Леоніда Молодожанина про скульптуру, Мих. Воробія про науку української мови в державних школах, о. Т. Міненка про таке ж навчання в Рідних Школах, д-ра Богдана Климаша про музеї, п-і Галі Баляс про наші танкові і музичні ансамблі та пань Наталки Башук й Ірини Туркевич-Мартинець про театральну справу. У цій же панельній черзі аж три реферати були присвячені хоровому мистецтву і спорідненим ділянкам (хорове мистецтво — В. Климків, рівень хорального співу — Ю. Ґнатюк, церковний спів і музика — д-р П. Маценко), хоч поминено реферат про літературу, книжку і пресу, а проф. д-р П. Кондра, кол. голова Централі КУК, з'ясував присутнім справу політики багатокультурности в Канаді та широкі можливості для українців скористати з її законної допомоги для всіх канадських культурних справ і починів. Вів панелі як модератор вранці д-р П. Маценко, по полудні заступила його п-і Г. Баляс. Коротка обідова перерва з гостиною для учасників Конференції в сусідній залі та коло години цікавої дискусії завершили цю частину нарад.

Вечера-бенкет Конференції була продовженням вдатного ходу імпрези, про яку мова. Серед достойних гостей його почесного стола у прегарній залі Марльборо (тепер цей готель відновлений і презентується з кожного погляду надзвичайно!) були не тільки Митрополити Максим і Андрей, президент СКВУ о. д-р В. Кушнір і голова КУК д-р С. Радчук, але й прем'єр Манітоби Ед Шраєр та його міністер освіти Б. Ганущак та, репрезентуючи уряд Канади міністер справ багатокультурности Дж. Ґей (француз), якому день перед його виступом в українців доручили портфель міністра державних прибутків. Всі достойні гості мали короткі промови-привіти, м. ін., прем'єр Шраєр якого батько німець прибув з Новосілки к. Підгаєць, закликав українців продовжувати свою важливу творчу культурну ролю в Манітобі, обіцяв їм всебічну допомогу свого уряду в зусиллях зберегти свою традицію і свої культурні скарби та закінчив своє слово по-українськи. Довшу промову мав міністер Дж. Ґей, який давно зжився з українцями (він живе в Ст. Боніфас, французькому передмісті Вінніпеґу), знає їх і їх змагання не затратити себе та тепер запевнював, що навіть при зміні свого становища буде підтримувати їх у парляменті Оттави і у федеральному уряді. Про свого заступника на фотелі міністра справ багатокультурности, Норма Кафіка, міністер Ґей повідомив присутніх, що він мабуть українець, на кожний випадок, молодий і діловий, добре обізнаний з життям меншин у Канаді і вже досі завжди підтримував їх справи перед урядом. Презентували зібраним на бенкеті гостей екзекутивний директор д-р Я. Кальба (прем. Шраєра) і през. КУК д-р С. Радчук (мін. Ганущака, що був у вишиваній сорочці, та мін. Дж. Ґея).

Як ми вже згадували, вів бенкет зразково голова Відділу КУК п. О. Суразький. Останнім промовцем вечері був проголошений тепер у складі Ради Культури її голова Ю. Гнатюк, дякуючи за довір'я та закликаючи всіх до праці для найбільшого нашого скарбу — нашої культури. І проголошення головства п. Юрія Гнатюка, і його промову покрили такі ж гучні оплески, як і промови його попередників. Молитви почали і закінчили вечерю і наради.

Ствердивши, що з технічного боку Конференція була вельми добре підготована (реєстрація, ленточки учасників, течки для них, програмки, квитки на обід і вечерю та інше), хочемо підкреслити, що Конференція сильно і недвозначно, — від першого реферату Р. Коваля до останнього д-ра П. Маценка та опісля в дискусії, — засудила свідомо всякі спроби спростачувати та омосковщувати різні ділянки нашої культури, зокрема такі, як пісня, танок, мова, мистецтво і ін. І з цього погляду, для ствердження, що така свідомість існує, та що спробам буде ставлений спротив, — варто було її організувати, підготовити та перевести.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

НІКОН ГОЛОВІНСЬКИЙ, член УНС 86 Від. Т-ва УСК в Ню Йорку, помер 22 липня 1977 р. на 63-му році життя. Нар. в 1915 р. в Галичині і став членом УНС в 1964 р. Полишив у смутку синів Евгена, Івана та доньку Любу. Похорон відбувся на цвинтарі св. Духа в Гавптонбургу.

Вічна Йому Пам'ять!
Іван Сґрант, секр.

ІВАН ДАНИЛОВИЧ, член УНС 54 Від. Т-ва Українська Січ в Ню Гейвен, Конн., помер на 87-му році життя. Нар. в 1889 р. в Україні і став членом УНС в 1950 р. Полишив у смутку дружину Марію, дочку Іванну з мужем д-ром Т. Ганушевським, дочку Александру з мужем д-ром І. Кизиком та дев'ять внуків. Похорон відбувся 3 вересня 1977 р. на цвинтарі св. Лавренса в Вест Гавен, Конн.

Вічна Йому Пам'ять!
В. Добчанський, секр.

ОЛЕКСАНДЕР РАЗУМІВ, член УНС 88 Від. Т-ва Союзівка в Кергонксоні, Н. Й., помер на 67 р. життя в Порт Джервіс, Н. Й. Нар. в 1910 р. в Києві Україна і став членом УНС в 1950 р. Полишив у смутку сестру Олену з родиною. Похорон відбувся 27 серпня 1977 р. на цвинтарі св. Андрія в Савт Бавнд Бруку, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!
М. Васьків, секр.

ЕМІЛЬ ТИМА, член УНС 423 Від. Т-ва ім. Е. Коновальця в Чікаґо, Ілл., помер на 60 р. життя. Нар. в Перемишлі, Україна і став членом УНС в 1963 р. Полишив у смутку дружину Марію, дочку Анну Марію з мужем і сином, сина Володимира з дружиною і сином. Похорон відбувся 23 липня 1977 р. на цвинтарі св. Николая в Чікаґо, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар

ДАНИЇЛ ОМЕЛЯН, член УНС 268 Від. Т-ва ім. Дм. Вітовського в Фракфорді, Па., помер 9 вересня 1977 р. на 79 р. життя. Нар. в Козові, Зах. Україна і став членом УНС в 1925 р. Полишив у смутку дружину Анастазію і брата Івана. Похорон відбувся 13 вересня 1977 р. на цвинтарі Пресв. Марії у Фокс Чейсі, Філядельфія, Па.

Вічна Йому Пам'ять!
С. Барилка, секр.

МИХАЙЛО ЮРІЙ ГОМЗЯК, член УНС 161 Від. Б-ва св. Василія в Амбрідж, Па., помер 11 вересня 1977 на 52-му р. життя. Нар. 3 травня 1925 р. в Севіклей, Па. і став членом УНС в 1943 р. Полишив у смутку дружину Вірджінію, двох синів Михайла мол. Джефрі, дві дочки Францис і Катерину. Похорон відбувся 14 вересня 1977 р. на цвинтарі Економі в Амбрідж, Па.

Вічна Йому Пам'ять!
А. Джула, секр.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

ТАРЗАН, ч. 7831. „Запрошення".

Не дайте йому втекти! Втекти?! Ти ходи з нами!

Я прийшов до вас як приятель! Гей!

Мені не подобається спосіб в який ви передаєте „запрошення"!!